

HÊ-BƠ-RƠ, CHƯƠNG HAI ¹

 ...?...đã được ở đây trong lớp học và tận hưởng...[Băng trống—Bt.] Và bây giờ Sách đầu tiên gửi cho người Hê-bơ-rơ, chúng ta thấy, hay chúng ta tin, là của Phao-lô. Các nhà thần học bị giới hạn; họ không biết thật sự người nào, hay ai đã viết Nó. Nhưng, tôi tin, hễ ai có một chút sự phân biệt thuộc linh sẽ thấy đó là Phao-lô. Đó là—đó là điều mà, hầu hết các tác giả đều tin, là Phao-lô. Và làm thế nào mà ông...

² Trong chương thứ 1, chúng ta thấy rằng đó là sự tôn cao Đức Chúa Jêsus. Ô, cách ông đem đến, tỏ cho thấy bởi—bởi kinh nghiệm mà ông có trên đường đi đến thành Đa-mách. Vậy thì, Phao-lô đã, ban đầu là, một nhà thần học đích thực. Phao-lô đã học dưới chân Ga-ma-li-ên, một trong những giáo sư giỏi nhất của thời đó. Và ông thì khôn ngoan và thông sáng, là một học giả Kinh Thánh thật sắc sảo.

³ Và tôi thấy điều này, khi ông trên đường đi đến thành Đa-mách, với những lá thư trong túi, để bắt giữ tất cả những người theo đường lối Phúc âm phước hạnh xưa ấy, và ông đã chân thành. Nhưng, tôi luôn luôn tin rằng từ khi Phao-lô thấy cái chết của Ê-tiên, tôi nghĩ điều đó phải xảy ra ngay bên ông. Khi ông ưng thuận về cái chết của Ê-tiên, và giữ các áo choàng của những người ném đá người, thì Phao-lô đã phạm tội về huyết của Ê-tiên. Và ông đã xưng tội, và nói, “Tôi không xứng đáng,” nói, “bởi vì tôi đã làm đổ huyết, của người tử vì đạo của Ngài—của Ngài, Ê-tiên.” Vì, ông đã chứng kiến điều đó.

⁴ Và nếu anh em có mặt với tư cách làm chứng nhân cho bất cứ điều gì, anh em đúng là phạm tội như là người dự phần vào việc đó. Vì thế nếu chúng ta làm chứng, nói, “Ồ, vâng, họ không nên làm điều này, điều này *thế này thế nọ*,” hãy cẩn thận về điều anh em nói, vì anh em phạm tội theo cách mình xét đoán. Nếu anh em không thể quyết định, thì đừng nói gì cả, cứ để mặc nó. Thế thì khi anh em làm chứng mình là Cơ-đốc nhân, thì anh em chịu trách nhiệm. Hiểu không? Anh em chịu trách nhiệm là một Cơ-đốc nhân, thì phải sống với điều đó. Và khi Đức Chúa Trời đưa ra

một—một Lời hứa trong Kinh Thánh...Tôi thấy một người ngồi trong xe lăn ở đây. Khi Đức Chúa Trời đưa ra một Lời hứa, Ngài chịu trách nhiệm về Lời hứa đó cho đến khi Ngài làm cho Nó ứng nghiệm. Đức Chúa Trời chịu trách nhiệm khi Ngài đưa ra một Lời hứa. Và các lời Kinh Thánh chịu trách nhiệm cho đến khi Chúng được ứng nghiệm. Hiểu không? Chúng thì—Chúng thì ở ngay tại đó như một—một lời tuyên bố mà Đức Chúa Trời đã đưa ra. Và Nó phải được làm trọn nếu không thì Đức Chúa Trời chịu trách nhiệm. Hiểu không?

5 Và vì thế Phao-lô, là một giáo sư, trên đường đi đến thành Đa-mách ngày ấy, tôi cho rằng, khoảng, giữa trưa. Có một Ánh sáng lớn từ Trời chiếu xuống, và Nó làm ông bị mù, và ông—ông đã té xuống đất. Và ông nói ông muốn biết đó là Ai. Ngài đã phán với một Tiếng nói, và nói rằng, “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ Ta?” Tôi tin là Công vụ chương 8.

Và ông thưa rằng, “Người là Ai mà tôi bắt bớ?”

6 Và Tiếng ấy phán lại, và nói rằng, “Ta là Jêsus.” Ồ! “Ta là Jêsus, và ngươi đá đến ghim nhọn thì khó chịu cho ngươi vậy.” Và thế thì Jêsus là gì? Jêsus, Ngài là Sự Sáng, chỉ một Ánh Sáng vĩ đại đang chiếu rọi rỡ.

7 Bây giờ để khích lệ chúng ta và hiểu được một điều cơ bản ở đây. Làm sao có thể là một Ánh Sáng như thế nào, khi Ngài là một Con Người? Vậy thì, không ai...

Có một toán lính đi với Phao-lô, những lính canh đêm thờ, đi xuống để bắt giữ. Phao-lô là nhóm trưởng. Và họ đang đi xuống để bắt giam những người đó, cho những chiến dịch của họ và đại loại như vậy, và vì niềm tin tôn giáo nằm bên trong họ.

8 Nhưng, bây giờ, ở đây là Chúa Jêsus như một Ánh Sáng lớn. Bây giờ, nếu anh em còn nhớ, ban đầu, Chúa Jêsus là một Ánh Sáng. Chúa Jêsus là Logos ra từ Đức Chúa Trời. Và Ngài đã là... Ngài là Thiên sứ Giao ước đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên đi qua đồng vắng. Và Ngài là Trụ Lửa mà họ nhìn xem. Và Ngài là...Ngài đã ở trên thế gian này, Ngài phán, “Ta đến từ Đức Chúa Trời, và Ta đi về cùng Đức Chúa Trời.” Vậy nếu Ngài đến từ Trụ Lửa, vào trong một Người, thế thì nếu Ngài trở về nơi Ngài đã có, Ngài trở về lại

với một Ánh Sáng. Ngài đã có ở đó khi Phao-lô thấy Ngài, Ngài là một Ánh Sáng.

⁹ Bây giờ, tất cả những người lính kia đã đi cùng Phao-lô không thấy Ánh Sáng đó. Thế thì có khả năng một người thấy Nó và một người thì không thấy Nó chứ? Tất nhiên. Được rồi. Ông, Phao-lô, đã thấy Nó, song những người còn lại thì họ không thấy Ánh Sáng ấy.

¹⁰ Bây giờ, khi Phi-e-rơ ở trong tù, chúng ta thấy Ánh Sáng này đã đến trong tù, mở các cửa ra. Và ông đã...Ánh Sáng ấy làm mù mắt những người lính canh, khi họ bước ra, Phi-e-rơ đi ra. Và khi ông đến cửa, nó tự mở ra, im lặng, rồi đóng lại đằng sau ông. Từ bên trong tù, ông đi ra ngoài cửa. Nó tự mở ra, rồi đóng lại cách yên lặng. Và rồi ông đi đến cổng, đi ra đường phố. Và ông dụi mắt, dường như nói, “Minh đang mơ chăng?” Ông không biết điều gì đã xảy ra. Nhưng, Thiên sứ của Chúa, cũng Thiên sứ mà đã ở trong Trụ Lửa đã dẫn đường Môi-se đến biển và mở nó ra, ồ, và Biển Chết...Biển Đỏ đã dựng lên cả hai phía, và dân Y-sơ-ra-ên đi ngang qua.

¹¹ Và khi họ đến bên sông Giô-đanh đang dâng lên, Ngài không bày tỏ chính Ngài có thể thấy được ở đó. Nhưng Ngài có ở đó, vì Ngài đã mở nó ra. Và họ đi ngang qua vào tháng Tư, khi mà các đồng bằng đều đầy nước. Và Ngài chặn lại nguồn nước, và Ngài ngăn tuyết tan chảy, vì nó không dựng nên bức tường càng lúc càng cao; nó chỉ ngừng lại. Đó là Đức Giê-hô-va của chúng ta. Đó là Chúa Jê-sus của chúng ta. Chỉ làm ngưng lại; và họ bước qua trên đất khô.

¹² Bây giờ, Đức Chúa Trời đã hứa rằng Ngài sẽ chăm sóc họ, vì thế Ngài bắt buộc phải giữ Lời hứa của Ngài. Vậy thì, Phao-lô, ý thức về những điều này, và biết chúng, ông được đặc ân, vì Đức Chúa Trời đã phán trực tiếp với Phao-lô. Ngài không phán với những người lính canh đã ở cùng ông. Ngài chỉ phán với Phao-lô.

¹³ Bây giờ, khi—khi Thiên sứ của Chúa giáng xuống, trong hình thể một ngôi sao; và những nhà chiêm tinh học, những nhà thông thái Ấn Độ, khi, họ thấy ngôi Sao ấy và đi theo Nó hàng trăm dặm. Và Nó đi qua mọi dải thiên văn, vì họ tính giờ bằng các ngôi sao. Và không người nào thấy ngôi Sao đó ngoài những

nhà thông thái. Ô, chao ôi! Điều đó không làm anh chị em xúc động chẳng? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

14 Thế thì, anh em thấy, Đức Chúa Trời không giải quyết với những tổ chức. Ngài không giải quyết với những nhóm người. Ngài giải quyết với những cá nhân. Ngài bày tỏ chính Ngài với những cá nhân. Và vậy thì—vậy thì để nói điều này, không phải điều này...Đức Chúa Trời biết lòng tôi. Và không nói điều này vì riêng cá nhân, ca ngợi cá nhân lúc này; bây giờ, chỉ là tôi đã ở đó. Nhưng, anh em có biết rằng, cũng Đức Chúa Trời ấy, cũng Chúa Jê-sus ấy, đang ở với chúng ta sáng nay không? Anh em biết, mỗi người trong anh em có một lời làm chứng cá nhân ngắn, về điều đó ngay bây giờ, rằng Ngài ở đây không? Và là...Ngài đã làm điều gì cho chúng ta trong thời đại này mà Ngài đã không làm trong thời khác; Ngài cho chúng ta chụp Bức hình Ngài trong thời này. Chúng ta treo Nó ngay ở đó. Hiểu không? Trụ Lửa, Chúa Jê-sus không hề thay đổi ấy.

15 Hãy xem cách Ngài làm việc lúc này. Nếu Ngài là Chúa Jê-sus không hề thay đổi, Ngài sẽ làm y như vậy, vì Kinh Thánh dạy, “Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.”

16 Vậy thì, trước khi Phao-lô thông báo điều gì, dù điều này đúng hay sai, trước tiên ông phải đi xuống xứ Ai Cập và sống ở đó ba năm, để xem thử đó có phải là lời Kinh Thánh hay không. Anh em có bao giờ biết điều đó không? Sau khi Phao-lô được cải đạo, ông đi đến xứ Ai Cập sống trong ba năm. Ở đó ông đã ở lại, và đó là nơi ông học được sự khôn ngoan tuyệt vời này.

17 Bây giờ, không phải để so sánh chút nào, tôi chỉ đang đưa ra cho anh em thấy cách Đức Thánh Linh vẫn y nguyên như thế nào. Bây giờ, hội thánh của tôi ở đây còn nhớ, cách đây nhiều năm, khi Thiên sứ này xuất hiện và tỏ cho thấy những sự việc. Tôi đã hơi hoài nghi về Nó. Hết thấy anh em kỳ cựu, đều biết điều đó. Nếu anh em...Nếu đúng, thì giơ tay lên, khi anh em nghe. Đúng thế. Nhìn xem, nhìn xem hội thánh đó, cho đến nay, từ những người lâu năm. Hiểu không? Tôi là người hoài nghi, bởi vì các thầy giảng đã bảo tôi Nó là ma quỷ. Và tôi gần như đã không tin điều đó, nhưng tôi chờ đợi. Tôi không muốn nói gì về Nó.

¹⁸ Nhưng, ồ, đáng chúc tụng thay Danh Chúa! Một đêm nọ, nơi xa kia, Ngài giáng xuống, một Thiên sứ, và bày tỏ Điều đó trong lời Kinh Thánh, rằng đó là Ngài. Và khi tôi thấy Nó trong Kinh Thánh, thì rao báo Nó cho khắp thế giới, Sứ điệp đó.

¹⁹ Từ đó đã có Oral Roberts, A. A. Allen, Tommy Osborn, Tommy Hicks, và nhiều người nữa. Hiểu không? Đó là một Sứ điệp cho dân sự.

²⁰ Và Đức Chúa Jêsus hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Là đúng với Kinh Thánh, Ngài không hề thay đổi. Ngài vẫn y nguyên. Ngài là không hề thay đổi. Và Ngài làm các công việc giống như vậy. Ngài tự bày tỏ chính Ngài cũng y như vậy. Và Ngài ở đây, sáng nay, không hề thay đổi. Bây giờ chúng ta có thể thấy Ngài; chúng ta có thể không thấy. Dù là gì đi nữa, chúng ta đã có lời chứng ngay tại đây giờ này rằng Ngài ở đây.

²¹ Vậy thì, chúng ta thấy rằng, Phao-lô, dựa trên kinh nghiệm này, và viết những thư này, hầu hết chúng, từ trong tù, ông đã so sánh Cựu và Tân Ước. Bây giờ nên nhớ, trước giả cuối cùng của Kinh Thánh này, bởi sự hà hơi, Đức Chúa Trời giáng xuống và bảo ông, “Nếu ai thêm điều gì vào Nó hay bớt điều gì ra khỏi Nó, thì phần của người ấy, cũng sẽ bị lấy ra khỏi Sách Sự Sống.” Vì thế chúng ta không dám thêm điều gì vào Nó. Ồ, Nó phải giữ nguyên giống như Nó có, không phải thêm điều gì vào Nó. Và chúng ta phải hài lòng với mọi việc ở trong Nó. Tôi không muốn thêm chút nào nữa, và tôi không muốn bớt đi chút nào. Tôi chỉ muốn đúng như những gì Nó nói.

²² Vậy thì, Sách Hê-bơ-rơ này, lý do tôi đã chọn Nó; một mục đích, một việc; lá thư này, “Anh Branham yêu dấu,” và vân vân. Và, tôi—tôi, chúng ta muốn ở lại sống với Lời đó.

²³ Bây giờ, chương thứ 1, là sự tôn cao Chúa Jêsus, vì thế Ngài là Nhân Vật chính. Và Phao-lô cho chúng ta biết, đêm nọ, rằng Ngài đã ở trong sự bắt đầu cao quý đó. Và chúng ta thấy rằng Ngài không là ai khác hơn “Mên-chi-xê-đéc, Vua của Sa-lem,” Đấng Cao Trọng ở chương 7.

²⁴ Và bây giờ, sáng nay, chúng ta đến với Ngài từ quan điểm khác—khác, từ chương thứ 2. Bây giờ, sau khi Phao-lô đưa ra

cho chúng ta Sứ điệp tuyệt diệu, quan trọng này, về sự tôn cao Chúa Jê-sus, “Và ngay cả các Thiên sứ của Đức Chúa Trời phải thờ lạy Ngài.” Và tôi nghĩ, qua ở đây, giống như trái đất, nó già đi thế nào: “Và Chúa sẽ gấp nó lại như cái áo, nhưng chúng sẽ hư mất, song Chúa không hề biến cải.”

²⁵ Và qua chương thứ 2, hay, câu thứ 2, tôi nghĩ là vậy, “Những ngày sau rốt này Ngài phán dạy chúng ta bởi Con Ngài.” Và, nhìn xem, “Đời xưa Ngài đã dùng các đấng tiên tri phán dạy nhiều lần nhiều cách.” Chúng ta đã đi qua và thấy những tiên tri là gì, và cách mà Đức Chúa Trời mang Sứ điệp Ngài đến bởi các đấng tiên tri. “Nhưng trong những ngày sau rốt này Ngài đã phán qua Con Ngài, Chúa Jê-sus, bởi Đức Thánh Linh. Ngài phán qua các đấng tiên tri vậy.” Thế thì chúng ta đi trở lại và thấy, tất cả những đấng tiên tri ấy có Thánh Linh của Đấng Christ ở trong họ.

²⁶ Chúng ta trở lại với Giô-sép và thấy ông làm hình bóng cách hoàn hảo về Đấng Christ. Trở lại với Môi-se và thấy ông làm hình bóng hoàn hảo về Đấng Christ. Rồi chúng ta đi xuống đến ngay cả Đa-vít. Và khi Đa-vít bị chối bỏ ở Giê-ru-sa-lem, mà không biết tại sao, nhưng đi lên đồi và nhìn lại, từ trên Núi Ô-li-ve, và khóc cho thành Giê-ru-sa-lem vì ông bị chối bỏ. Tám trăm năm sau đó, Con vua Đa-vít cũng đã bị chối bỏ như một Vua, ở Giê-ru-sa-lem, và ngồi cũng trên ngọn đồi ấy và khóc. Ô, Thánh Linh của Đấng Christ, đang giải quyết với các cá nhân!

²⁷ Vậy thì, Phao-lô khởi sự, nói:

Vậy nên chúng ta càng phải giữ vững lấy những điều mà mình đã nghe,...

²⁸ Chương thứ 2, nào, chúng ta đang khởi sự.

Vậy nên chúng ta càng phải giữ vững lấy những điều mình đã nghe, kẻo e...chúng ta sẽ bị trôi lạc bất cứ lúc nào chẳng.

²⁹ Ô, xin Chúa đưa chúng ta về nhà đó trong đền tạm này sáng nay. Tôi cầu xin Đức Thánh Linh sẽ dầm thấm rất sâu điều đó vào trong lòng anh chị em. “Chúng ta phải càng giữ vững lấy những điều mình đã nghe.” Chúng ta phải là loại người gì, khi chúng ta thấy Đức Giê-hô-va cực đại giáng xuống và làm những việc Ngài

làm, và thấy chúng được so sánh, lời Kinh Thánh bằng lời Kinh Thánh, rằng chúng là Lẽ thật? Và đôi khi chúng ta ngồi giống như những bụi cây trên khúc gỗ, và hoàn toàn không quan tâm như vậy. Chúng ta nên bận rộn, từng phút, cố gắng đem nhiều người đến với Đấng Christ. Chúng ta phải là những viên ngọc sống động. Chúng ta chẳng nên biếng nhác như chúng ta hiện có. Chúng ta sẽ đi đến nhà thờ, và chúng ta sẽ thấy Chúa Jêsus làm điều gì đó, hoặc—hoặc ban phước cho chúng ta trong cách như vậy, và rồi chúng ta sẽ—chúng ta sẽ đi ra và nói, “Buổi nhóm rất tốt.”

³⁰ Vậy thì, sự giảng dạy về Lời, chúng ta vui hưởng nó, nhưng đó không phải là việc chính. Điều đó không phải. Chúng ta không nên thờ phượng Chúa chỉ sau khi chúng ta đã giảng xong Lời, như chúng ta thường làm, chỉ thờ phượng Ngài. Điều đó tuyệt vời. Nhưng chúng ta nên thờ phượng Ngài mỗi giờ trong đời sống chúng ta. Khi chúng ta làm việc, chúng ta nên thờ phượng Ngài. Mỗi lần cơ hội tự nó đến, hãy thờ phượng Chúa bằng sự làm chứng về Ngài.

Hỡi quý bà các chị, nếu chị em thấy, thấy một người nữ làm điều sai trái, hãy thờ phượng Chúa bằng cách kéo bà ấy ra và nói rằng, “Chị ơi, có một đời sống tốt hơn thế này.”

³¹ Hỡi quý ông các anh đang làm việc, khi anh em nghe một người nam dùng Danh Chúa một cách vô ích, hãy tìm cơ hội đến bên, và kéo người ấy, ra, và nắm tay người ấy, và nói, “Anh ơi, có một sự sống tốt hơn điều này. Anh không nên dùng những từ đó.” Và nói với người ấy bằng sự nhu mì, cách ôn tồn. Tất cả những điều đó là một sự thờ phượng.

Và khi chúng ta thấy người nào đó đau ốm, và bác sĩ nói không thể làm gì được nữa, chúng ta nên thờ phượng Chúa bằng cách nói với họ, “Có một Đức Chúa Trời trên Trời đáp lời cầu nguyện.”

³² Và rồi khi chúng ta thấy những việc ấy xảy ra, mà chúng ta thật thấy xảy ra và được thực hiện, chúng ta nên dừng bao giờ để những sự này làm trôi lạt. Chúng ta chỉ để nó đi qua các ngón tay mình. Đó là vấn đề với giáo hội lớn Ngũ Tuần ngày nay. Họ đã để phần tinh túy của vụ mùa trôi tuột qua khỏi ngón tay mình,

trong khi họ có nó trong tay. Nhưng, hãy xem những gì họ đã làm, họ đã làm giống như hết thảy những giáo hội còn lại. “Họ đã theo con đường của...con đường của Cô-rê, và bị hư mất; và con đường của Ca-in, và bị hư mất về sự phản nghịch của Cô-rê.”

³³ Họ lập tổ chức. Thay vì có một tình anh em mà hết thảy chúng ta có thể là một, họ đã tự lập thành tổ chức. Làm thành những tổ chức tầm thường và những học thuyết tầm thường, và nhảy ra từ đó rồi cứ phá vỡ tình anh em. Và nếu anh em không nhìn xem, Báp-tít và Trưởng Lão đang giương nó lên, bởi vì, “Đức Chúa Trời có thể khiến những đá này sanh ra con cái cho Áp-ra-ham.” Và chúng ta—chúng ta đã để nó trôi tuột khỏi bàn tay bởi bị chia tách.

³⁴ Những thổ dân da đỏ đã đánh mất xứ sở này về tay người da trắng như thế nào? Là vì họ không thống nhất. Nếu họ đã làm một tiền phương lớn...Nhưng họ đã chiến đấu chống lại nhau. Họ chắc hẳn giữ được mảnh đất của mình nếu hết thảy họ đến với nhau.

³⁵ Chúng ta sẽ đánh mất nó như thế nào? Bởi vì chúng ta đang chia rẽ. Thật chúng ta đã đánh mất kinh nghiệm với Đức Chúa Trời, là vì chúng ta mất đoàn kết. Chúng ta dựng lên một cái, và gọi *đây* là—là Giám Lý, và *đây* là Báp-tít, và *đây* là Phúc âm Ngũ Tuần, và *đây* là Một Ngôi, và *đây* là *điều-gì đó*, và hội thánh của Đức Chúa Trời, và Na-xi-rê, Hành hương Thánh. Chúng ta làm cho Thân thể Đấng Christ bị chia tách ra. Chúng ta đừng bao giờ để bị chia rẽ. Chúng ta có thể khác nhau về ý kiến, nhưng chúng ta hãy là những anh em đồng một lòng với nhau. Đức Chúa Trời muốn chúng ta như vậy. Ngài đã chết thay cho toàn thể Hội thánh của Đức Chúa Trời. Và chúng ta không muốn bị chia tách.

Vậy nên *chúng ta phải càng giữ vững nhất...kẻo e chúng ta sẽ để chúng bị trôi lạc chẳng.*

Vì nếu lời thiên sứ rao truyền đã vững chắc,...

³⁶ Anh em nghe Điều đó không? “Nếu lời thiên sứ rao truyền...” Vậy thì, *thiên sứ* là “sứ giả.” Chữ *thiên sứ* có nghĩa là “sứ giả.” Và chỉ được hiểu qua, trong sách thứ 1 ở đây, “Đức Chúa Trời, trong nhiều lần nhiều cách, đã dùng các đấng tiên tri phán dạy tổ phụ.” Đó là những sứ giả của Đức Chúa Trời. Và họ là, nếu họ là những

sứ giả của Đức Chúa Trời, thì họ là những thiên sứ của Đức Chúa Trời. Một sứ giả là một thiên sứ; hay một thiên sứ là một sứ giả, thì đúng hơn.

³⁷ Một sứ giả! Anh em là một sứ giả, sáng nay. Anh em là...Anh em là một sứ giả của những tin tức tốt lành nếu không thì là sứ giả của những tin xấu. Ô, có phải là tốt đẹp không, khi biết rằng chúng ta là những đại sứ, rằng chúng ta là những thiên sứ, những sứ giả về sự sống lại? Và chúng ta là những sứ giả của Đức Chúa Trời với thế gian tội lỗi, mà Đấng Christ sống. Trong lòng chúng ta, Ngài sống. Trong thần linh chúng ta, Ngài sống. Và Ngài mang chúng ta từ đời sống xấu xa tội lỗi thấp hèn, và tôn chúng ta lên, và ban cho chúng ta một sự “halêlugia” trong linh hồn chúng ta, và làm cho chúng ta trở nên những con người mới. Chúng ta là những sứ giả, những thiên sứ của Giao ước. Thật tuyệt vời biết bao!

³⁸ Và bây giờ, trong Cựu Ước, “Nếu—nếu lời các thiên sứ rao truyền đã vững chắc,” cách đó nó phải đúng. Trong Cựu Ước, trước khi một lời của tiên tri có thể được tỏ ra, nó phải được xem xét và chứng minh. Họ không bị lạc mất với nó, như chúng ta ngày nay.

³⁹ Cứ đi ra ngoài và có loại cảm xúc nào đó, hay bất cứ điều gì khác, “Ồ, vinh quang thuộc về Đức Chúa Trời, chính là thế!” Anh em phạm sai lầm.

Kinh Thánh đã dạy, rằng, “Trong những ngày sau rốt, ma quỷ sẽ giả mạo Cơ-đốc giáo, rất gần gũi, đến nỗi sẽ lừa dối chính những người được Chọn nếu có thể được.” Đúng thế. Vì vậy, chúng ta phải kiểm tra điều đó.

⁴⁰ Và trong thời xưa họ thử nghiệm bằng cách nào? Với U-rim Thu-mim. Bảng đeo ngực của A-rôn, có những viên ngọc trên đó: ngọc sa-phia, ngọc mã não, kim cương, hồng ngọc, bích ngọc. Tất cả các viên ngọc đó, tượng trưng cho sự sanh ra của mười hai tộc trưởng này, ở trên bảng đeo ngực của A-rôn. Và khi một tiên tri nói tiên tri, và Ánh sáng thiêng liêng đó lóe lên trên nó thì có nghĩa là, Đức Chúa Trời phán, “Điều đó là Sự thật.” Nhưng, cho dù nó có vẻ thật thế nào đi nữa, nếu không chớp lòe lên trên đó,

thì nó không phải là Sự thật. Vì thế, U-rim Thu-mim đi cùng với chức tế lễ đó.

41 Nhưng Kinh Thánh này là U-rim Thu-mim của Đức Chúa Trời ngày nay. Và khi một tiên tri nói tiên tri, nó phải hoàn toàn chợp lờ với Kinh Thánh. Thế thì, Đức Chúa Trời phán, thì Ngài giáng xuống và chứng minh Nó.

42 Ồ, thật tôi có thể tôn vinh Đức Chúa Trời ngày nay biết bao! Tôi đang suy nghĩ về buổi sáng Chúa nhật khác, gần như thế này, khi tôi đang rời khỏi đền tạm này. Và anh chị em khóc và yêu cầu tôi đừng đi. Nhưng, khi, tôi giáng về Đa-vít và Gô-li-át, và cách anh chị em sẽ đối diện với thế giới lạnh lùng, lãnh đạm đó mà nói thời kỳ phép lạ đã qua rồi.

43 Tôi nói, “Có một người khổng lồ to lớn, và ngay khi chúng ta có thể giết chết hắn, những người còn lại sẽ trở nên gan dạ.” Và Chúa ban cho điều đó. Và rồi có một Oral Roberts và một Jagers, và vân vân, tuốt Gươm ra, chúng ta đã chiến đấu đuổi kẻ thù ra khỏi xứ, khiến chúng ngậm miệng lại. Chúng không thể nói rằng những phép lạ không xảy ra, vì chúng ở đây này. Chắc chắn. Lời Đức Chúa Trời là Đời đời. Nó chợp lờ trên U-rim. Chợp lờ trên Lời, đó là U-rim Thu-mim của Ngài. Và khi Nó chợp lờ trên Đó, nó được xác nhận.

Với bất cứ người nào có nhu cầu, nếu bạn là tội nhân, bạn muốn biết cách để được cứu, “Hãy tin nơi Đức Chúa Jêsus Christ.”

44 Ngày hôm nay, anh em có rất nhiều điều phải làm. “Phải lật sang trang mới. Anh phải làm *điều này* và *điều kia*, để được cứu.”

Tôi nghĩ về người đê lao thành Phi-líp, khi người đê lao này hỏi Phao-lô, “Tôi phải làm chi để được cứu rồi?”

Đó có thể đã là anh em hay tôi, chúng ta có thể đã nói với người những việc người *không* nên làm. “Anh nên bỏ uống rượu. Anh nên bỏ đánh bài, sự cờ bạc của anh em. Anh nên bỏ *điều này*. Anh nên bỏ *điều kia*.”

Phao-lô không hề nói với người ấy như thế. Ông chỉ bảo anh ta những việc anh ta *nên* làm. “Hãy tin Đức Chúa Jêsus Christ, thì người sẽ được cứu.”

45 Vậy thì, “Ai nghe Lời Ta mà tin Đấng đã sai Ta thì được Sự sống Đời đời.” Đó là U-rim Thu-mim chớp lòe, Thánh Giảng chương 5:24. “Ta là Chúa đấng chữa lành mọi bệnh tật người.” Gia-cơ 5:14, “Hãy mời các trưởng lão đến, xức dầu cho họ, sự cầu nguyện bởi đức tin sẽ cứu kẻ bệnh.” U-rim chớp lòe lên. Hiểu không? Đó là Lời Đời đời của Đức Chúa Trời.

46 Tôi không quan tâm bao nhiêu người vô thần, người không có đạo, người theo thuyết bất khả tri, người theo chủ nghĩa hoài nghi dấy lên. Đức Chúa Trời sẽ bênh vực Lời Ngài. Ngài đã hứa Ngài sẽ làm điều đó.

47 “Vậy nên chúng ta càng phải giữ vững lấy những điều mình đã nghe, kẻo e bị trôi lạc chãng. Vì nếu lời thiên sứ (các đấng tiên tri) rao truyền đã vững chắc...” Phải không? Chúng ta có thể mất cả tuần để nói về điều này.

48 Nó đã vững chắc khi Môi-se nói không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Chấn chấn vậy.

Còn Ê-li, đang ngồi trên đỉnh núi thì sao? Chúa phán bảo ông, “Hỡi Ê-li, hãy chờ dậy. Ta sẽ ở lại đó với người; muốn có sự thông công nào đó.” Đức Chúa Trời thích thông công với dân sự Ngài. Nhưng chúng ta không chịu đứng đủ lâu để Ngài thông công với chúng ta. Chúng ta quá bận rộn bỏ qua, từ chỗ này đến chỗ khác, và rất nhiều. “Hỡi Ê-li, hãy ngồi yên.” Ngài muốn có ba năm rưỡi trong sự thông công. Chúng ta hầu như, không thể cho Ngài ba phút. Ba năm rưỡi thông công liên tục. Ô, tôi ưa thích điều đó! Nói, “Đừng lo về việc nấu nướng; điều đó đã chuẩn bị rồi. Chim quạ sẽ nuôi người. Và mọi thứ sẽ tốt đẹp. Ta chỉ muốn có mối quan hệ thông công.” Tiên tri già này, Ê-li, đang ngồi ở đó trên đỉnh núi, trong khi ông đang có sự tương giao với Đức Chúa Trời, ồ, quan cai nói, “Tôi nghĩ tôi sẽ lên gặp người.” Vậy thì, anh em đừng bao giờ cố phá vỡ sự thông công đó.

49 Vì thế, quan cai đi lên, với đội quân lớn, năm mươi người của người. Và ông ta nói, “Hỡi Ê-li, ta—ta—ta đến để bắt người.”

50 Và Ê-li đứng dậy. Nhìn xem, đây là tiên tri của Chúa! Người nói, “Nếu ta là đày tớ của Đức Chúa Trời, nguyện lửa từ trời xuống và nuốt các người.” Và lửa đã giáng xuống. Quan cai nói...

51 “Ồ, các người biết gì không?” Đúng hơn là, nhà vua, đã nói, “Có lẽ đó là một—một tiếng sét đánh, chỉ là ánh sáng nào đó đi ngang qua, và nó đùng họ. Ta sẽ sai năm mươi người khác.”

52 Ê-li đứng lên, là một trong các thiên sứ, lời người vững chắc. Người phải có một sự báo ứng xứng đáng cho mọi việc đã làm sai. Người nói, “Nếu ta là đầy tớ của Chúa, nguyện lửa giáng xuống.” Và năm mươi người thứ hai bị thiêu đốt. Đúng thế. Mọi sự báo ứng!

Vì nếu lời thiên sứ rao truyền đã vững chắc, và sự trái phép và không vâng lời đã được báo ứng xứng đáng rồi...

53 Bây giờ, đây là việc quan trọng, câu kế tiếp.

Thì làm sao chúng ta sẽ tránh cho khỏi được,...

54 “Làm sao chúng ta sẽ tránh cho khỏi được?” Nếu như tiếng của Ê-li mang lại sự hủy diệt, bởi vì ông là thiên sứ của Chúa, thì làm sao chúng ta tránh khỏi khi Tiếng của Đấng Christ đang phán? Hay là, làm sao chúng ta có thể tránh được khi anh em được cầu nguyện cho, nếu Đó là Tiếng của Đấng Christ? Nếu Đấng Christ đã định trước Hội thánh Ngài cầu nguyện cho người đau, và Hội thánh làm những gì Ngài phán Ngài...vì họ làm, thì làm sao Nó có thể sai? Không thể được. Anh em có thể sai, nhưng Nó không thể sai. Chừng nào anh em còn giữ Nó, Nó sẽ đưa anh em qua.

55 Nếu anh em sai, anh em sai một mình. Anh em chỉ cách xa Lời. Nhưng chừng nào anh em ở lại với Lời, Nó không thể sai. Vì lời của các tiên tri đã làm *điều này điều kia*, huống chi là Lời của Đấng Christ?

Làm sao tránh cho khỏi được, nếu ta còn trể nải sự cứu rỗi lớn đường ấy; mà là trước hết bắt đầu sự cứu rỗi Chúa truyền ra cho chúng ta, rồi có những kẻ nghe chứng nghiệm nó cho chúng ta;

56 Hãy suy nghĩ về Điều đó, được phán bởi Chúa. Bao nhiêu lần chúng ta có thể đi lại? Chúng ta ngừng lại ở đâu, ngay tại đây trong một tiếng đồng hồ? Khi Chúa Jêsus đến, Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

57 Bây giờ, nên nhớ, trước hết bắt đầu được nói bởi Chúa Jêsus, chính Ngài, và rồi được xác nhận bởi những người nghe Ngài. Vậy thì hãy nghe Ngài.

58 Khi Ngài đến thế gian, Ngài không tuyên bố là đấng chữa lành. Ngài phán, “Ta chẳng tự mình làm việc gì được; ấy là Cha Ta ngự trong Ta. Ngài làm các công việc. Con tự Mình không thể làm chi, nhưng chỉ làm điều chi Ngài thấy Cha đang làm,” Thánh Giăng 5:19.

59 Hãy xem khi Phi-líp đến với Ngài. Na-tha-na-ên...Sau khi Phi-líp cải đạo, ông đi qua và kiếm Na-tha-na-ên. Nói, “Hãy đến, xem Đấng mà chúng ta tìm thấy: Jêsus người Na-xa-rét, con của Giô-sép.”

60 Và ông ấy nói, “Há có vật gì tốt ra từ Na-xa-rét được sao?”

61 Nói, “Hãy đến, xem.” Đó là cách để làm cho tin: chứng minh Nó. Hãy đến và xem. Ồ, đó là cách tốt nhất tôi từng nghe. Hãy đến và tự tìm thấy. Đừng đứng ở ngoài mà phê phán, nhưng, “Hãy chứng minh mọi việc, và nắm vững điều gì tốt.” Hãy đến xem.

62 Dọc đường đi, họ trò chuyện. Khi ông bước vào trong sự Hiện diện của Chúa Jêsus, Ngài phán rằng, “Này một người Y-sơ-ra-ên thật trong người không có điều dối trá chi hết.”

63 Điều đó gần như, làm Na-tha-na-ên bị lột hết da. Ông nhìn quanh, rồi thưa, “Ồ, thưa Ra-bi, bởi đâu Thầy biết tôi? Thầy chưa hề thấy tôi. Cớ sao Thầy biết tôi?” Phi-líp nói...

64 “Trước khi, khi người gọi người...” Phán, “Trước khi Phi-líp gọi người, ngày hôm qua, lúc người ở dưới cây vả, Ta đã thấy người.” A-men.

65 Ông nói, “Thầy là Con Đức Chúa Trời. Thầy là Vua dân Y-sơ-ra-ên.”

66 Một người đàn bà bước vào trong sự Hiện diện của Ngài, và Ngài phán, “Hãy đi, tìm chồng người.”

Bà thưa, “Tôi không có chồng.”

67 Phán, “Đúng thế. Người đã có năm đời chồng, và người mà người hiện đang sống với không phải là chồng người. Người đã nói sự thật.” Hãy suy nghĩ về điều đó.

68 Bà thưa rằng, “Thưa Ngài, tôi nhìn biết Ngài là một Đấng Tiên tri. Mà, chúng tôi biết rằng khi nào Đấng Mê-si đến Ngài sẽ bảo cho chúng tôi mọi sự.”

69 Ngài phán, “Ta, Người đang nói với ngươi chính là Đấng ấy.”

70 Và bà chạy vào trong thành và nói cho mọi người biết, “Hãy đến, xem Một Người mà đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm. Há đây chẳng phải là Đấng Mê-si sao?” Điều đó được phán bởi Chúa.

71 Điều gì đã xảy ra? Chúa Jê-sus phán, trước khi Ngài lìa khỏi, “Những việc Ta làm, các ngươi cũng sẽ làm.” Đúng không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] “Những việc Ta làm các ngươi cũng sẽ làm, thậm chí còn làm hơn điều này, vì Ta đi về cùng Cha.” Ồ, tôi có thể thấy họ khi họ đi ra, khắp mọi nơi. Mác 16, “Đi ra khắp thế gian, giảng đạo; Chúa cùng làm việc với họ, làm cho vững Lời.”

Và ở đây, Phao-lô, đưa ra điều giống như vậy. Ông nói rằng—rằng Phúc âm bắt đầu được giảng bởi Chúa Jê-sus, và đã được chứng thực cho chúng ta bởi những người nghe Ngài. Đó là Hòn Đá Nền tảng. Ô, đáng chúc tụng Danh Chúa! Đó là Đá Nền tảng.

72 Và suy nghĩ, hai ngàn năm đã trôi qua. Những người vô thần nổi lên, và những người chống lại đạo, và hoài nghi, và những người theo thuyết bất khả tri. Nhưng, ngày nay, Chúa Jê-sus không hề thay đổi xác thực Lời Ngài trong cùng một cách bởi những người nghe Ngài. “Hãy nghe Ngài,” không có nghĩa là chỉ nghe một bài giảng. Điều đó có nghĩa là, nghe *Ngài*. Vâng.

73 Làm sao chúng ta tránh khỏi được? Sự tránh khỏi của chúng ta ở đâu? Ồ, anh em nói, “Chúc tụng Chúa, tôi thuộc về giáo hội Giám Lý. Tôi là tín đồ Trưởng Lão. Tôi là tín đồ Ngũ Tuần.” Điều đó không có một điều gì liên quan với Nó. Và anh em tránh xa và muốn gọi Nó là “thuyết duy linh, hay thần giao cách cảm gì đó, hoặc là ma quỷ nào đó,” hay điều gì đó. Thật xấu hổ!

74 “Nếu mọi lời thiên sứ rao truyền đã được vững chắc...” Chúa Jê-sus phán, “Còn...Ít lâu, và thế gian chẳng thấy Ta nữa. Tuy nhiên, các ngươi sẽ thấy Ta, vì Ta sẽ ở cùng các ngươi, ở ngay trong các ngươi, cho đến tận thế.” Và khi chúng ta thấy Ngài giảng xuống, để tiếp tục xác thực Lời Ngài, làm sao chúng ta sẽ

tránh khỏi được nếu chúng ta giúp đỡ giáo hội nào đó, hay tổ chức, hoặc giáo phái nào đó, hay học thuyết tầm thường nào đó của riêng mình? Tốt hơn anh em nên buông ra. “Vì mọi tội lỗi đã nhận báo ứng xứng đáng dưới các thiên sứ rồi, huống chi Con Đức Chúa Trời đang phán từ Trời, để bày tỏ Lời Ngài! Làm sao chúng ta tránh cho khỏi được, nếu chúng ta còn xao lãng sự cứu rỗi rất lớn dường ấy?” Ồ, chao ôi! “Đức Chúa Trời cũng...”

Câu thứ 4:

Đức Chúa Trời cũng dùng chúng làm chứng...

⁷⁵ Hãy xem điều này. Chúa đã làm chứng. Ồ, tôi rất sung sướng vì điều đó! Chúa đã làm chứng.

⁷⁶ Nhìn xem. Khi Ê-li ngồi trên đồi, và ông nói, “Nếu ta là người của Đức Chúa Trời, hãy để lửa từ Trời giáng xuống và thiêu rụi các người.” Đức Chúa Trời làm chứng rằng ông là một người của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời luôn làm chứng. Đời sống của anh em sẽ làm chứng. Tôi không biết lời làm chứng của anh em là gì, nhưng đời sống của anh em nói rất lớn, tiếng anh em không thể nghe được. Nhưng, đời sống của—của anh chị em, đời sống hằng ngày của anh chị em sẽ làm chứng anh chị em là gì. Đức Chúa Trời làm chứng. Vâng. Đức Thánh Linh là một dấu ấn, và một ấn chứng lấy cả hai mặt của tờ giấy. Họ thấy anh chị em đang đứng ở đây và thấy anh chị em khi đi ra. Không chỉ trong nhà thờ nhưng trong công việc hằng ngày. Anh chị em được ấn chứng cả hai phía, bên trong và bên ngoài. Bởi sự vui mừng mà anh chị em có, và bởi đời sống mà anh chị em sống, anh em được ấn chứng, bên trong và bên ngoài, mà anh chị em biết mình được cứu và thế gian biết anh em được cứu, bởi đời sống mà anh chị em sống, vì Đức Chúa Trời làm chứng. Đáng chúc tụng Danh Thánh Ngài! Chao ôi, tôi cảm thấy thật mộ đạo!

⁷⁷ Thưa anh em, hãy suy nghĩ điều đó, ở đó. Ồ! “Chiên Ta nghe Tiếng Ta, và người lạ chúng sẽ không theo.” Ô, thật tên chúng ta ở trên lòng bàn tay Ngài! Nó ở trước Ngài, ngày và đêm. Lời Ngài luôn luôn ở trước Ngài, Lời hứa Ngài. Ngài không thể quên nó. Và Ngài yêu thương anh chị em.

78 Vậy thì, Ngài sẽ làm chứng về chính Ngài. Anh chị em không mở miệng và nói một Lời, thế gian sẽ biết điều gì đó đã xảy ra với anh chị em.

...làm chứng, cũng dùng bởi những dấu kỳ sự lạ và bởi đủ thứ phép màu, lại dùng sự ban cho của Đức Thánh Linh, mà Ngài đã theo ý muốn mình phát ra không?

79 Chúng ta hãy lấy chỉ một câu Kinh Thánh làm ví dụ bây giờ trước khi kết thúc; vào Ngày lễ Ngũ tuần, khi họ đã nhận lãnh Đức Thánh Linh. Khoảng bốn ngày sau, Phi-e-rơ đi qua Cổng Đẹp; ông và Giăng. Họ nói, “Hãy nhìn xem chúng ta,” với một người què. Và ông nói, “Ta chẳng có vàng bạc chi hết, song điều ta có thì ta cho người. Nhon Danh Đức Chúa Jê-sus Christ ở Na-xa-rét, hãy đứng dậy và bước đi.” Và người đó ngược lên và không hề thối mắc về điều đó. Người ấy chỉ đứng lên và bước đi. Họ là những người dốt nát và không học hành. Nhưng Kinh Thánh nói, “Thiên hạ phải chú ý đến họ, vì người ta biết họ đã ở với Chúa Jê-sus.”

80 Thưa anh em, khi thế gian biết rằng anh em đã ở với Chúa Jê-sus, khi anh em có thể sống một đời sống thuần khiết như vậy trong thế gian hiện tại này và trong sự tối tăm này, hầu cho thế gian biết và có thể thấy được rằng anh em đã ở với Chúa Jê-sus; khi một gái điếm già thô bỉ, khổ sở đứng đường phố có thể trở nên một quý bà, được rửa sạch bởi Huyết Chiên Con; thì Đức Chúa Trời đang làm chứng rằng Ngài sống.

81 Lấy ví dụ một người say rượu, rất đê tiện đến nỗi bỏ bê vợ mình, và bực đãi con cái, và lấy thức ăn từ trên bàn, để cho gái điếm. Hãy để người ấy đến với Chúa Jê-sus một lần. Anh em sẽ thấy anh ta quay lại, giống như Lữ đoàn, với tâm trí tỉnh táo và y phục sạch sẽ, để chăm sóc vợ con và những người thân yêu của mình. Chắc chắn vậy.

82 Cách đây một thời gian, khoảng bốn mươi năm, khi các tôn giáo thế gian gặp nhau, và những tôn giáo khác nổi dậy và lên tiếng. Và Hồi giáo nói vì đạo Hồi. Tín đồ Jain giáo nói cho Jain giáo; tín đồ Phật giáo nói cho Phật giáo. Và khi một tiến sĩ trẻ tuổi, tôi quên mất tên người đó là gì, vào lúc này. Tôi biết tên anh ta, nhưng tôi đã quên nó. Anh ta nói đại diện cho Cơ-đốc giáo.

Và anh đã kể câu chuyện về Quý bà Maccabee của Oklahoma, ở nước Mỹ.

Bà ấy rất xấu xa và đáng khinh, đến nỗi ngay cả khi họ đi đến để giết bà, họ thậm chí không muốn đặt tay trên bà, bà ta rất thô bỉ và kinh tởm. Họ đã giam giữ bà vì tội: hút xì-gà; lái xe bốn ngựa; và vi phạm luật—luật pháp, những báo cáo ở Oklahoma, khi bà đi qua đường phố, lái xe bốn ngựa kéo. Và bà ta rất thô bỉ và bản thủ đến nỗi xã hội không muốn đến gần nơi nào có bà; quá ghê tởm, đến nỗi những người thi hành pháp lý định xử tử bà, họ không muốn treo cổ bà. Họ chỉ đổ dầu hắc và lông trên bà, để giết bà.

Và khi thầy giảng trẻ tuổi này đưa ra câu chuyện của bà, trong cách như vậy, đến nỗi nhiều người ngồi ở cuối hàng ghế, lắng nghe điều gì sẽ xảy ra kế tiếp. Khi ông nhấn mạnh tới điều đó: rất kinh tởm, nhớp nhúa, đê tiện, đến nỗi luật pháp không muốn lãng phí thời gian với bà ấy, bà rất đê tiện. Chính ma quỷ trong địa ngục cũng muốn từ chối một người như vậy, gần như là, cách người ấy kể câu chuyện đó. Thế rồi ông nói, “Thưa quý ông thuộc các tôn giáo của thế gian này, tôn giáo quý vị có gì để rửa sạch được bàn tay Bà Maccabee ấy không?”

⁸³ Mọi người ngồi im. Rồi thầy giảng ấy vỗ hai bàn tay với nhau, và nhảy lên. Ông nói, “Vinh hiển thay Đức Chúa Trời! Huyết của Đức Chúa Jêsus Christ sẽ không chỉ rửa sạch bàn tay bà ấy, mà nó còn rửa sạch cả tấm lòng bà ấy và làm cho bà ấy trở nên Nàng Dâu của Ngài.” Xin nói với anh em:

Ân điển diệu kỳ! nghe thật diệu êm,
 Đã cứu kẻ khốn khổ như tôi!
 Tôi đã hư mất bao ngày, nhưng nay tôi được
 tìm thấy,
 Tôi đã bị mù, nhưng nay tôi thấy.

Ân điển đã dạy lòng tôi biết sợ hãi,
 Ân điển đã giải tỏa nỗi sợ hãi của tôi;
 Ân điển đó xuất hiện thật quý giá biết bao
 Từ lúc tôi đã tin!

⁸⁴ Chắc chắn vậy. “Nếu ta còn trẻ nải sự cứu rỗi lớn dường ấy, thì làm sao tránh cho khỏi được?” Nếu anh em xao lãng việc ăn uống, thì anh em sẽ chết. Anh em không chú ý khi rẽ góc, anh em sẽ bị tai nạn. Anh em lơ là không vắt sữa bò, nó sẽ khô không có sữa. Anh em lơ là không chăm sóc răng, chúng sẽ bị nhổ ra hết. Chắc chắn vậy. Anh em trả giá cho sự xao lãng của mình.

⁸⁵ Hỡi Đền tạm Branham và quý vị khách mời, xin cho tôi nói với quý vị đôi điều lúc này. Quý vị trẻ nãi làm chứng về sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, quý vị trẻ nãi dâng sự ngợi khen và vinh hiển cho Đức Chúa Trời, quý vị sẽ tự thấy mình nguội lạnh, hình thức và sa sút, một trong những ngày này. Quý vị hãy dâng sự ngợi khen cho Đức Chúa Trời. “Nếu chúng ta còn trẻ nải sự cứu rỗi lớn dường ấy, thì làm sao tránh cho khỏi được?”

⁸⁶ Đã trẻ rồi. Tôi chợt để ý thấy Anh Thom, bước vào phía sau đó. Chúng ta sẽ kết thúc và tiếp tục tối nay, ý Chúa.

Xin chúng ta cầu nguyện giây lát.

⁸⁷ Kính lạy Cha Thiên Thượng của chúng con, Chúa đáng được phước hạnh, và ngợi khen, và tôn quý, và vinh hiển, và sự khôn ngoan, và quyền phép, và năng lực, đời đời mãi mãi. Ồ, với Chiên Con đó mà ngự trên Ngôi, quyền lực và các vương quốc và mọi vật đã được ban cho tay Ngài. Khi Ngài đã sống lại từ kẻ chết, để xưng công bình cho chúng con, Ngài đã la lớn với thế gian, “Mọi quyền phép trên Trời dưới đất đã được giao cho Ta. Vậy, các ngươi hãy đi, khắp thế gian và giảng Tin lành.”

Ô Chiên Con yêu quý chết thay, Huyết quý báu
 Ngài
 Sẽ không bao giờ mất quyền phép của Nó,
 Cho tới khi Hội thánh được cất lên của Đức
 Chúa Trời
 Được cứu, không còn phạm tội nữa.

⁸⁸ Xin vùa giúp chúng con, là những mục sư truyền đạo, thấy rằng chúng con đang đòi hỏi quá nhiều; cách chúng con phải có một nhà thờ, chúng con phải có *điều này*, chúng con phải có mọi thứ.

⁸⁹ Những người nữ của chúng con, trước khi đi nhà thờ, tuy họ tự xưng là Cơ-đốc nhân, muốn phải có loại y phục nào đó, nếu không phải ăn mặc luộm thuộm.

Và các thầy giảng muốn phải có thật nhiều tiền trước khi họ đến, và mọi thứ phải *thế này thế kia*.

⁹⁰ Ôi Đấng Christ, khi con đọc ở đây, “Họ lưu lạc rày đây mai đó, mặc những da chiên và da dê, sống trong những hầm dưới đất, và các hang động.” Họ lang thang rày đây mai đó, dưới sự bất bớ dữ tợn, và, tuy nhiên, vẫn duy trì Đức tin, dưới chức vụ của các thiên sứ. Làm sao chúng con sẽ tránh khỏi, khi Chúa Jêsus đã ban cho chúng con nhà đẹp, và xe hơi, và áo quần, với thức ăn? Mà chúng con còn lằm bằm. Chúng con ngồi tán gẫu. Chúng con biếng nhác. Chúng con không bao giờ cố gắng đi ra và làm điều gì đó về việc ấy. Làm sao chúng con sẽ tránh được, Đức Chúa Trời ôi?

⁹¹ Ô, con cầu nguyện để Ngài sẽ đốt cháy lên sự xưng nhận điển hình thuở xưa vào trong mọi lòng, sáng nay, Chúa ôi, để nhiều người sẽ đứng dậy và làm việc. Xin cho chúng con làm việc khi trời còn sáng, vì mặt trời sắp lặn rồi. Và nền văn minh sẽ chấm dứt, và sẽ không còn thời gian nữa. Nó sẽ hòa quyện vào cõi Đời đời.

⁹² Ôi lạy Chúa, xin ban cho ngày hôm nay để chúng con sẽ đi với một khái tượng tươi mới, với sự khôn ngoan, với sự hiểu biết, biết cách đến gần những tội nhân và mang họ đến với Đấng Christ. Xin nghe lời cầu nguyện của đầy tớ Ngài, Chúa ôi.

⁹³ Con cầu xin, nếu có người nào ở đây chưa biết Đấng Christ là Đấng Cứu Rỗi họ, xin cho họ giơ tay lên và nói, “Xin nhớ đến tôi, Anh Branham ơi”? Mời quý vị giơ tay lên, nói, “Xin nhớ đến tôi. Tôi muốn là một Cơ-đốc nhân. Tôi không muốn trở nãi về điều đó nữa”? Xin Chúa ban phước cho ông, ở phía sau đó, thưa ông. Người nào khác? Hãy nói, “Tôi muốn giơ tay lên, Anh Branham. Và tôi muốn tin nhận Đấng Christ, làm Cứu Chúa mình, tôi đã xao nhãng, mọi lúc. Ồ, tôi đi nhà thờ, chắc chắn, tôi thuộc về hội thánh.”

HÊ-BƠ-RƠ, CHƯƠNG HAI 1 VIE57-0825M

(Hebrews, Chapter Two ¹)

LOẠT BÀI SÁCH HÊ-BƠ-RƠ

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng thứ Tư, ngày 25 tháng Tám, năm 1957, tại Đền Tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org